

at anbefale. Jeg er nemlig i det Tilfælde, at jeg paa ingen Maade har kunnet slutte mig til nogen af de Konklusioner, som de to ærede Mindretal, der fremtræde først i Betænkningen, ere komne til, og som gaa ud paa at negte Lovforslaget Overgang til 3die Behandling, og det uagtet jeg i Meget maa erkjende Rigtigheden af de Præmisser, hvorpaa de have bygget deres Konklusion. Jeg vil ikke bestride, thi det lader sig ikke bestride, at der er Afskilligt at udsætte paa, hvad der er flet i Vestindien, det lader sig vist ikke bestride, at der, navnlig ovre paa Øerne selv, har manglet den fornødne Energi, og man kan vistnok uden at gaa for vidt sige, at der i alt Fald har hullet en høit uheldig Stjerne over al den Hjælp, som hidtil er kommen dertil fra Moberlandet. I den Retning tror jeg derfor ikke, at man med Føje kan bebreide de to Mindretal, der ere komne til den af mig omtalte Konklusion, Noget; men hvad jeg tror, at man kan bebreide dem, og hvad jeg tror, at man i vide Kredse udenfor denne Sal vil bebreide dem, det er den haarde, jeg kunde næsten sige hjerteløse Maade, hvorpaa de have taget denne Sag. Det er dog Alle enige om, at her foreligger en stor og uventet Ulykke, der er overgaaet denne lille Ø, men der findes ikke i disse to Mindretals Betænkning noget Spor af Sympathi for den Ulykke, der er overgaaet den. I saa Henseende vil jeg sige, at særlig Udtalelserne af det Mindretal, det relative Flertal, for hvilket det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen) er Ordfører, i høi Grad have forbausset mig. Det forekommer mig næsten, at dette ærede Mindretal, hvis man ikke maatte rygte for at forvirre de historiske Begreber, i denne Sag kunde paadrage sig Bessylningen for at være de Radikale, medens det andet Mindretal da maatte være de Moberate. Det er tilvisse haardt, forekommer det mig, efter at denne Ulykke er overgaaet Beboerne af St. Croix, at de her fra Moberlandet ikke blot skulle faae at vide, at man i Folkethinget ikke vil give dem Noget til Hjælp i deres Nød, men at de oven i Kjøbet faae hele deres Synderregister oplæst, og det maa være saa meget mere paafaldende at se navnlig det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen) gjøre sig til Talsmand for denne Opfattelse af Sagen, som han, da for to Aar siden Loven om Føllesufferogieriet var til Forhandling, ved saa mange Leiligheder udtalte sin varme Sympathi for denne Ø, og det maa endvidere være paafaldende, at et relativt Flertal i Finansudvalget kan komme med denne Udtalelse, da jeg tror, man med Rette kan sige, at den ikke stemmer overens med den danske Folkarakter i det Hele eller med det, som det danske Folkething ofte har været med til at gjøre i lignende Tilfælde. Naar Lynet flaar ned og brænder en Wands Gaard og tilintetgjør Alt, hvad han eier, tror jeg ikke, at det stemmer med den danske Nationalkarakter at

bebreide ham, at han ikke har sat en Dynastleder paa sit Hus eller at han har glemt at forny sin Assurance. Og hvorledes har Folkethinget baaret sig ad ved tidligere Leiligheder. Da Stormfloden for 6 Aar siden brød ind over en Del af vore flade Kyster og ødelagde store Strækninger af dem, spurgte man da de gode Lovliker og Falstringer, om de ikke havde gjort sig skyldige i Forsømmelser med Hensyn til deres Diger, og gjorde man dem Bebreidelser i saa Henseende? Paa ingen Maade! Man erkjendte, at der var indtraadt en stor og virkelig Ulykke, man hjalp, og man hjalp hurtigt, ikke blot ad privat Dei, men ogsaa Staten traadte til med sin Hjælp. Og hvorledes stillede man sig, da vi to Gange i en Menneftaalder havde Krigens Ulykker her i Landet? Disse kom særlig til at hvile paa Sylland; men var der da Noget, som tvivlede om, at det vilde være Uret, om man vilde forlange, at den ene Landsdel skulde bære Byrderne alene? Nei, skjøndt man den Gang havde al Anledning til at tage Hensyn til den danske Statskasse, var man enig om, at Landet i sin Helhed skulde bære denne Ulykke. Hvorledes har man sig ad lige overfor de slesvigiske Embedsmænd, som i 1864 af Magthaverne bleve jagne fra Hjem og Stilling? Skjøndt et æret Medlem her i Salen, som forleden i saa stærke Udtryk udtalte sig mod den vestindiske Embedsstand, ogsaa har givet sine Følleser Lust lige overfor den slesvigiske Embedsstand, saa at jeg i alt Fald maa have Ret til at antage, at han er af den Mening, at de slesvigiske Embedsmænd i Grunden ikke havde fortjent bedre end at blive jagne fra Stilling og Hjem, spurgte man i Folkethinget slet ikke derom, men man erkjendte, at der var Nødsstilsælde, og man hjalp og hjalp hurtigt og rundeligt. Hvad er det da, der paa een Gang har berøvet de vestindiske Øer og særlig St. Croix dette Things Sympathi? Thi jeg maa paastaa, at der ikke i Betænkningen selv er Spor af en saadan Sympathi tilbage, meget mere røber den, at den saavel af det ene som af det andet af de tvende første Mindretal er freven, om jeg saa maa sige, med vred Du. Hvad er det da, som har vakt de Herrers Vrede? Er det de Sorte, disse saakaldte halvvilde Negere, er det dem, man er bleven vred paa, er det deres Skyld, at man ikke vil hjælpe St. Croix? Det tror jeg ikke. Det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) holdt meget af, sagde han igaar, at gjøre Sagen mere anstuelig ved at flytte den over i vor Nærhed, og han valgte da at ombytte St. Croix med Møen, og udkastede et Billede af, hvorledes han der i den ene og anden Retning tænkte sig Forholdene paa St. Croix. Jeg vil følge ham deri. Jeg vil ogsaa forflytte Scenen over til Møen og forestille mig, at de Sorte have gjort det paa Møen, som de have gjort paa St. Croix. Det, som er flet, er slet ikke videre, end at en Arbejderbefolkning, Gud veed af hvilke